

нистертъ му ще го потупа по рамото и ще му каже: „Аферимъ! продължавай!...“ за дѣто половина часъ го позоръ прѣдъ толкова свѣтъ! Карафинковъ не направи сговоръ съ съвѣстѣта си, той постоя за убѣжденията си. Той прѣвъ подписа отчислението си. Ако тука не видишъ величие на характеръ и куражъ, любопитенъ съмъ дѣ ще го намѣришъ...

Тачевъ се прѣвиваше отъ смѣхъ.

— Вѣсторгавай се. вѣсторгавай се!.. Карафинковъ вече е очисленъ прѣди три недѣли!

И Тачевъ слѣдваше да се кикоти, като крѣпеше очилата си, които движението на мишцитѣ на лицето му испждаше отъ носа.

Кардашевъ се запрѣ смаянъ.

За него това извѣстие бѣше гръмъ отъ вѣдро небе.

Сега Карафинковъ му се яви въ свѣсѣмъ ново освѣщение. Обясни си той друго-яче сега и негодованието му, и безпощадността на ударитѣ му противъ правителството.

Тачевъ се укроти отъ смѣха си и обясни:

— Ето що значи да се изолира човѣкъ съвсѣмъ отъ политиката. Ти незнайше това, понеже не четешъ вѣстници. Карафинковъ го отчислихъ изведнажъ, безъ да е далъ поводъ да мислятъ, че съчувствова на опозицията. Той освѣнъ службата си, нищо друго незнаеше, политическитѣ му убѣждения, му ги диктуваше интересътъ му и той добръ го пазеше. Сичкитѣ увлѣчения, закононарушения, произволи отъ правителството, тѣй прѣувеличено прѣдставени и тѣй строго осждени отъ него, сж ставали при неговото служене въ министерството, той ги е знаелъ, удобрявалъ, и даже измислялъ, и е турялъ и своя подписъ на распорежданията, които сж ги порячвали и узаковявали... Той се не е възмущавалъ тогава. Той нѣмаше и да гъкне, ако не бѣше истудено топлото му мѣсто. Той е озлобенъ, и вика. Като знамъ сичко това, азъ неможахъ